

AZ „UNTER DEN LINDEN“-EN

Május elsején este zászlóaljunk a Vilmos palotában tartózkodott és itt kaptuk a parancsot a csatornán való átkelésre, továbbá, hogy hatoljunk be az Unter den Linden-re és érjük el a Brandenburgi Kaput.

A németek a csatorna nyugati partjáról szakadatlanul tüzeltek. A sötétben világító géppuskatöltények cikkáztak, a páncéltörők robbanásai dörögtek. Valahonnan a Reichstag környékéről a németek módszeres aknátűzzel lőtték a Schlossplatzot, a császári palota előtt. Volt valami elkárhozott ebben a kétségbeesett és haszontalan lövöldözésben, ami már a németek részére semmit sem tudott megváltoztatni.

A palota udvarán összegyűlt harcosok felkészültek az előttük álló rohamra és csendesen beszélgettek egymással.

Hallom az öreg aknavető Mjeraszov ismert, fegyelmezett beszédét:

— „Mozdok alatt a szeptépeken — szól Mjeraszov, ki dicsőséges utat tett meg a Kaukázusi hegyektől Berlinig — mindig arra gondoltam: vajjon lesz-e olyan szerencsém és verekedhetem-e majd a berlini utcákon?”

— „Igen — emlékszik a kommunista Ljedebjev — mi még Viszlén megigértük Sztálin elvtársnak, hogy a mi aknáink elrepülnek Berlinig”.

Vezényszó:

— Felkészülni! Készenléti helyre!

Az aknavetősök vállain csövek és talplemezek, a géppuskások befogva „gépeikbe”. A csapathíradók már telepítették az állomást a zászlóalj harcálláspontján, felkészültek vonalat húzni a csatornán keresztül.

Az első csoport — Kriszenko hadnagy lövészei és Jersov hadnagy géppuskásai. A híd irányába tartanak — szemben az ellenség erősödő tüzevel. A hídon fellángol a lövöldözés. A lövések ropogásába belevegyl az egyesült „hurrá”. A harc zaja távolodik.

Néhány perc múlva hírvivő fut a zászlóaljparancsnokhoz Kriszenko hadnagytól — a litván Simánszkász. Ez a fiatal legényke csak nemrégén került hozzánk a híradó szakaszba. De mennyire megváltozott! A kezdeti féltékenységének és határozatlanságának nyoma sem maradt. — Órnagy bajtárs — jelent pontosan Simánszkász — Kriszenko hadnagy bajtárs parancsára jelentem, hogy: a feladatot végrehajtottuk, a csatornán átkeltünk. A század megerősítette magát az utca baloldalán a sarokházban. Jobbról a házban még ellenség.

Az átkelés folytatódik. A németek észrevettek minket. Tüzet nyitottak közvetlenül a palota kapura, ahol a második csoport összpontosult. Páncéltörők lövedékek kezdtek robbanni.

Már vannak sebesültek. Megsebesült a zászlóaljparancsnok is. A zászlóalj parancsnokságát átveszi Gjulmamedov százados, aki éppolyan gyorsan és határozottan működik, mint elődje.

Csoport csoport után kel át a csatornán. Simánszkász és Jákimovics híradók négyzer futnak végig a hídon az ellenség zárótüzeiben.

Már világosodik. Bárcsin és Gercun híradókat, kik a vonalat vezetik a hídon keresztül, észrevették ellenséges mesterlövészek. Közül röpködnek a golyók. Fedezhetnének a barrikád mögött, kivárthatnák a tüzszünetet, de a zászlóaljnak összeköttetés kell! Elöl a Brandenburgi Kapu!

Es a vonalat lefektették. Gjulmamedov százados telefonon jelent:

Kértem az „Unter den Linden”-re. Gyülekezzünk a Brandenburgi Kapu eljén rohamhoz.

Ez idő alatt a hídon már dolgoznak Anisimov százados utásai. Hallható a fejszék és csákányok csattogása. A háború fáradhatatlan munkásai utat építenek a harcokcsik számára.

Es ime az „Unter den Linden”-en, mely egykor a területablók nagyszájú fűherjének díszfelvonulásait látta, — szovjet harcokcsi vonul. Ráér a páncéltorony kinyitása. A „J. Sz.” fenyegető ágyúcsöve arra az épületre irányul, ahonnan a németek tüzelnek. (Joszif Sztálin nehéz harcokcsi.)

A Brandenbúrgi kapunál...

Tűz! — és recsegve összeomlik a fal. A németek elnémultak. A zászlóalj hevesen nyomul előre. A híradósok alig győzik letekerni a dobokat.

Megállás. Az ellenség a háromemeletes ház padlásán rejtőzött el és az utcát vereti tüzzel. Mi az, ismét jön a „Jozif Sztálin”. Két lövés... Több nem kell... Az út újra szabad!

De minél előbbre törünk, annál több az ellenséges tüzfészek. Tüzel az ellenség a tüzfegyverek összes fajtájából. Tűz a padlásról, az ablakokból, a pincékből. De a zászlóalj nyomul egyre tovább előre. Hiszen ott, elől — ott van a Brandenburgi Kapu...

Jobbról nyomulnak előre lövészeink és géppuskásaink, balról — híradósaink és aknászaink.

Ez, a halálhoz hasonló, kérlelhetetlen előnyomulás erkölcsileg fojtja meg a németeket. Először egyenkint, majd tízesével másznak elő mindenhol.

Felemelt kezek... nyomorult, vigasztalan látvány... Idáig jutottak: Mindennek vége.

A felkelő nap bevilágítja a harc színhelyét...

Előttünk — egészen közel — a Brandenburgi Kapu hatalmas oszlopcarnoka.

Még egy ugrás... és célban vagyunk!

Gjulumamedov százados, Cservjakov százados, az aknavető század parancsnoka és én a kapuhoz futunk. Szembe nyugatról nyomul egy rajlánc. A mieink!

Egyesültünk Csujkov délnyugatról támadó gárda csapataival. Sztálingrád hősei és a Kaukázus védői egyesültek a fasiszta barlang központjában! Viharos öröm tölt el bennünket. A harcosok ölelik, csókolják egymást...

A Brandenburgi Kapunál hirtelen népgyűlés alakul. Egy fiatal tiszt beszél, dörgő „Hurrá” rá a válasz...

